

desplaçament no és més que la tendència a cercar en la prevenció els definitius resultats.

Quin efecte ha tingut la tasca sanitària pública en la pràctica privada del metge?

"Entretant—diu el Dr. Wynne—tota aquesta tasca social ha fet les més terribles incursions en el treball i en els emoluments del metge privat. Aquest ha perdut moltes de les seves clientes, futures mares, i la seva cura maternal ha anat a mans de renomats especialistes. Ha perdut els infants i els nois en l'edat escolar; els tuberculosos i els pacients de malalties venèries. Hi ha una tendència ara, que cada any es marca més, a demanar l'aïllament i, per tant, la municipalització de pneumonies, xarampió, tos ferina. Aviat podem adquirir coneixements més precisos de les causes de l'enorme grup de mals, més o menys colpadors, que ara resten acumulats en la medieval i poca-solta categoria de "reumatisme", i que encara estan absurdament classificats en la llista internacional com a "malalties dels òrgans de locomoció"! Alguns d'aquests, si no tots, esdevindran "malalties evitables", i en aquest grau els guanyats del metge seran també minvats.

"Un pregon ressentiment contra aquesta usurpació per part d'hommes que han fet un difícil i costós treball d'estudi, em sembla del tot natural, però no necessàriament assenyat. Segons hem vist, les condicions de l'exercici mèdic han canviat. Però la majoria de persones, encara desitgen el seu propi metge, que "coneix la seva constitució". Desitgen el seu tracte amistós, la seva simpatia i, per damunt de tot, el flasconet de medicina. Si és possible, "la mateixa de l'última vegada". Amb l'única excepció de l'ampolla de medicina, tota la resta està força bé, i jo crec que, quan em toqui el torn, beneiré la presència, a la capçalera del meu llit, del successor del doctor Fillgrave, de Trollope (tipus de l'antic metge de família) sense la sanció del qual hom no

podria morir respectablement. Però els curadors del poble, els seus polítics, les companyies d'assegurances i les anomenades "societats amistoses" no permetran, encara que puguin fer-ho, la perpetració d'aquests luxes. L'home d'Estat veu que, sota les modernes condicions, la nació no pot suportar per més temps invalideses evitables, encara que la professió mèdica pugui tenir un legítim interès a veure malalties.

"És inútil que volguem protestar contra aquestes tendències econòmiques o provar d'oposar-nos-hi. Crec que amb la menor aparició de malalties i l'augment de la tasca en comú dels metges, la nació no podrà en el futur sostenir tants metges com ha fet en el passat, i que hauríem de fer els possibles per tal que es limitessin les matrícules dels estudiants de Medicina, exigint-los un grau de general cultura preliminar que no ha estat exigida fins ara. Crec també que alguna experiència de pràctica general hauria d'ésser obligatòria abans que fos permesa una especialització i que la professió hauria, almenys, de provar de reorganitzar-se ella mateixa internament, per tal de desvetllar en cada membre un interès per l'aspecte preventiu de la seva tasca. A Sheffield, des que jo m'he encarregat del servei, la part clínica de l'obra de la protecció de l'infant i de les futures mares, ha estat feta enterament per un cos de metges generals que hi dediquen només una part del temps, i jutjant pels resultats i per l'èxit de la part administrativa, no veig cap raó per canviar el sistema. Les clíniques de malalties venèries són ateses per especialistes que hi dediquen unes quantes hores, i jo crec que l'esdevenidor de la tasca preventiva pot estar, si ells volen, en mans dels metges privats, en bona part, mentre estiguin preparats a posar la vàlua de la tasca pública al mateix nivell de la que aconsegueixen en la seva pràctica privada."